Ultima poruncă a diavolului

On Iunie 05, 2010

Cultivă-ți acele virtuți morale care să se potrivească conceptului de leadership unanim acceptat de toți oamenii, înainte să-i călăuzești spre o cale nouă.

După mai bine de două mii de ani, împăratul Qin Shi Huang, a fost trezit din morți. El apare în fața oștenilor săi, ce numărau câteva mii, ieșiți cu toții din infern ca să-l ajute să-și ducă la capăt diabolicul plan. Aliniați în rânduri paralele, neclintiți ca niște santinele în post, înfricoșători ca niște lupi flămânzi, toți îl privesc pe Anticrist cu atenția încordată.

Nicio trăsătură nu-i trădează vreo slăbiciune acestei ființe reci, meschine, doar pe jumătate om, călită parcă din oțel, înzestrată cu o voință covârșitoare, și care nu acceptă decât biruința. În dosul acestei mașini gata de luptă vibrează nervi febrili, cumplit de încordați, care înspăimântă și radiază numai frică și ură.

Cu privirea fixă, cu mâna întinsă în față, cu o răceală tot mai vădită, împăratul se adresează oștenilor cu o voce fermă:

- Azi vă readuc într-o lume scufundată în haos și corupție. Eu voi reinstaura ordinea. Voi revendica ceea ce-i al meu. Voi distruge orice idee de libertate. Voi ucide fără milă. Voi jefui fără compasiune. Vă voi îndruma dincolo de zid, iar după ce-l veți trece, veți deveni invincibili. V-am readus la viață cu un singur scop. Să faceți ca întreaga lume să-mi dea ascultare și să mi se supună.

- Trăiască împăratul ! Trăiască împăratul !

Împăratul Qin Shi Huang, personajul principal din filmul *„ The Mummy – Tomb Of The Dragon Emperor (2008) "*, prin discursul său simplu dar autoritar, n-a căutat altceva decât să le transmită oștenilor săi (sculați din mormânt pentru a-l ajuta să-și ducă la îndeplinire demonica misiune) forța sa fizică și spirituală, aceea a unui invincibil. Iar imaginea pe care și-a creat-o, de "salvator mesianic", le-a adus acestora speranță și o încredere de nezdruncinat. Păstrându-și înfățișarea necruțătoare, înfricoșătoare, rostindu-și discursul pe un ton mânios, agresiv și rece, el a demonstrat o dorință înfocată de a fi în mijlocul lor în misiunea de a cuceri lumea.

Leadership: Crești rezonanța acelei zone de umbră protectoare care creează coeziunea între "deficitul de putere" și "fenomenul de adâncime"?

O atitudine aspră de tipul: "sunt împotriva tuturor", cu scopul de a declanșa în cadrul unui grup o emoție cutezătoare de tipul "o să vedeți voi de ce sunt eu în stare", nu poate fi confruntată direct decât prin valoarea unei idei cu un puternic potențial spiritual și emoțional, ca justificare a unei acțiuni cu impact moral.

Trebuie să știi că orice om se simte puternic atâta vreme cât nu este vulnerabil la propriile sugestii de teamă, confuzie și neîncredere, unde trecutul se dovedește cu atât mai neliniștitor cu cât prezentul devine mai problematic. Omul păstrează în permanență o marjă de nedeterminare: chiar și atunci când este dispus să riște totul pentru a atinge un scop cutezător, este înfrânat de teama repetării trecutului. Așadar, în anumite granițe individul fuge de sine.

Trecerea de la durere la disperare spre o dimensiune cu și mai multă vitalitate, dar cu mai puțină afecțiune, presupune parcurgerea unui labirint la capătul căruia se deschide un alt labirint care nu se va dovedi mai luminat pe dinăuntru: "Cunoaște-te pe tine însuți." Pentru a se produce spirit în combinațiile ideilor de asigurare a supremației, e nevoie de inteligența de a ști că, după furtună, vine soarele, dar după soare apar norii - durerea cruntă a regretului de a nu mai ști cine ești de fapt.

Avea dreptate cine spunea că aversiunea omului față de lume este în primul rând marca a regretului de a nu-și fi găsit nici o urmă de satisfacție în formă de manifestare a spiritualului colectiv.

În această situație putem constata o dublă direcție evolutivă a conceptului de model de lider: ca "expresie a unui deficit de putere disponibilă" sau ca "exponent al unui fenomen de adâncime, ascuns, nevizibil", care este tocmai starea de conștiință."

Această formă vizibilă a certitudinii de a trăi în mod autentic sentimentul de superioritate, transformat într-o obsesie copleșitoare, se poate traduce prin tendința de a-i trata pe ceilalți oameni ca pe niște mini-afaceri, provocând un soi de dependență de putere, similară cu cea de droguri și alcool.

Iar extinderea puterii spre extremitățile unei axe continue de dependență nu este un non-sens care trebuie demascat și distrus, ci *une grave maladie* , un sindrom de supraestimare a propriei personalități printr-un comportament adesea lipsit de valoare socială. Acest comportament trădează o gândire cu oarecare tendințe paranoice de tipul: *"Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau* ." În cazul ăsta, o consecință ar fi pierderea demnității prin limitarea atotputerniciei.

Printre incertitudinile și dilemele etice, printre iluziile de grandoare de pe ecranul imaginației care se delectează cu duplicitatea și super-orgoliile, printre confirmările de poziție fără justificări plauzibile, leadershipul reprezintă o suferință care se prelungește, într-o agonie lentă, în interacțiunea cu ceilalți - în sânul unei lumi pline de conflicte, tensiuni, răzbunări și ură.

Leadership: Răspunzi cu un „DA" trădător principiilor folosirii puterii, chiar și atunci când puterea este deghizată în spatele imaginii unei apărări vulnerabile?

Virtuțile și principiile călăuzitoare sunt cele care dau tonul, lucru valabil nu numai pentru lider, ci și pentru adepții lui. Un lider fără priceperea de a-și manifesta cele mai de preț valori, cele mai grandioase dorințe în spiritul celei mai profunde autenticități și în spiritul celor mai nobile trăsături morale, va eșua în cele din urmă.

Dacă ai urmărit filmul, știi că domnia Împăratului Qin Shi Huang a fost de scurtă durată, așa cum o ultimă rază de soare se ivește înainte de a se pierde în nori. El s-a reîntors de unde a venit, din morți, odată pentru totdeauna. Căci nimic nu-l poate "însănătoși" pe cel care bolește de dorința de putere absolută, în afară de moartea veșnică.

Care sunt convingerile morale care stau la baza personalității tale? Spui „da" celor mai josnice păcate, celor mai imorale interese atunci când de fapt trebuie să te conformezi celor mai de preț virtuți care formează un caracter adevărat? Îți lipsește acea calitate umană esențială care confirmă că ești cu adevărat binecuvântat să fii iubit? Te consideri un lider invincibil care se poate impune numai prin forță? Sau te impui prin palmaresul tău de calități care te desemnează drept cel mai empatic și mai „uman" lider?

Așa cum ideile bune reprezintă elementul cheie în rezolvarea problemelor legate de creativitate, tot astfel abilitatea de a nu te abate de la legile și normele morale stabilite de către societate reprezintă elementul cheie în ceea ce privește evoluția leadershipului tău.

Virtuțile tale morale se potrivesc conceptului de leadership unanim acceptat de către toată lumea? Credința, echitatea, solidaritatea, umanitatea, sunt încă în stadiul „de așteptare" pentru tine?

Puterea ta este deghizată în spatele imaginii unei apărări vulnerabile atunci când versiunea ta de individ obsedat de control se modifică conform instrucțiunii de tip: "așteaptă să se întâmple inevitabilul".

Concluzie: Ca lider, e o mare greșeala să te consideri invincibil și să crezi că doar tu deții adevărul absolut. Dar, într-adevăr ca să ai susținători trebuie să dovedești că ești îndeajuns de puternic și inteligent pentru a face față tuturor situațiilor. Iar un comportament adecvat muncii în colectiv îți va duce mai mult succes decât atitudinea dictatorială. Şi mai ales nu fă promisiuni deșarte și nu-ți amăgi colaboratorii, căci altfel „domnia" ta va fi scurtă.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-porunca-a-diavolului.html